

— И Хилонъ махнѣ съ рѣка. Египетянитѣ вдигнѣхъ носилкитѣ, а робитѣ, облѣчени въ жълти туники, взехъ да викатъ, като махахъ съ прѣтоветѣ.

— Мѣсто за носилкитѣ на благородния Хилонъ Хилонидѣ! мѣсто, мѣсто!

ІУ.

Лигия въ дълго и набързо написано писмо прощаваше се за всѣкога съ Виниция. Тя знаеше, че никой вече не може да дохожда въ тъмницата и ще може да види Виниция само отъ арената. Тя го молѣше да узнае кога ще дойде тѣхния редъ и да дойде на игритѣ, защото искаше да го види още единъ пѣтъ прѣди да умрѣ. Въ писмото ѝ не се забѣлѣзваше страхъ. Пишеше, че и тя, и всички ще идѣтъ на арената, дѣто ще намѣрѣтъ освобождение отъ затвора. Като чекаше пристиганѣто на Помпония и Авла, тя молѣше да дойдѣтъ и тѣ. Въ всѣка нейна дума се чувствувахе въсторгътъ и отчуждението отъ земния животъ, съ които живѣехъ всичкитѣ затворници, и, заедно съ това, непоколебима вѣра, че всичкитѣ обѣщания ще се изпълнѣтъ слѣдъ смъртта: „Сега ли ще ме освободи Христосъ,—пише шетя,—или подиръ смъртта, той ме обѣща тебѣ чрѣзъ устата на апостола и затова азъ съмъ твоя“. И тя го молѣше да я не жали и да не допуца да го овладѣе отчаянието! Тя не считаше смъртта за разкъсване на брака. Съ вѣрата на дѣте тя убѣждаваше Виниция, че, веднага подиръ мъчението, тя ще каже на Христа, че въ Римъ е останѣлъ нейния годеникъ, Маркъ, който се мъчи за нея съ всичкото си сърдце. И тя мислѣше, че, може би, Христосъ ще позволи на душата ѝ да се върне за минута при него да му каже, че тя живѣе, че не помни мъченията, че е щастлива. Отъ цѣлото ѝ писмо дишаше радостъ и надежда. Въ него имаше само една молба за земнитѣ работи: Тя молѣше Виниция да вземе изъ „Spolarium“ тѣлото ѝ и да я погребѣ, като своя жена, въ гробницата, въ която той самъ ще бѣде погребенъ слѣдъ врѣме.

Той четѣше писмото ѝ съ раскъсана душа, но заедно съ това виждаше му се неправдоподобно, че Лигия би могла да умрѣ отъ зѣбитѣ на дивитѣ звѣрове и да се не смили Христосъ надъ нея. Вѣрата и надеждата за това още тлѣехъ въ сърдцето му. Като се върнѣ у дома си, той ѝ писа, че ще дохожда всѣки день при тъмницата и ще чака додѣто Христосъ не събори стѣнитѣ и му я даде. Той ѝ за-